

РЕШЕНИЕ

№ 11430

гр. София, 23.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 16 състав, в публично заседание на 28.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ася Тодорова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **7294** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е по реда на чл. 118, ал. 3 от КСО във вр. с чл. 117, ал. 1, т. 3 от КСО във връзка с чл. 145 и следв. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК). Образувано е по жалба на „Микелис 1919 България“ ООД с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], район Л., [улица], С. център, ет. 2, офис 64, представлявано от Управителя П. Г. Н., и Б. Д. Д. с ЕГН [ЕГН], подадена чрез адв. Б. П., съдебен адрес: [населено място], район Л., [улица], ет. 2, ап. 5, против Решение № 1040-21-17 от 11.01.2023 г., издадено от Директора на Териториално поделение на Националния осигурителен институт С.-град (ТП на НОИ С.-град), с което е отхвърлена като неоснователна жалбата на „Микелис 1919 България“ ООД, подадена срещу Задължителни предписания № ЗД-1-21-01238493/17.11.2022 г., издадени от Главен инспектор по осигуряването в ТП на НОИ С. - град, с които дружеството е задължено да заличи подадените данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 от Кодекса за социално осигуряване (КСО) за Б. Д. Д. с ЕГН [ЕГН], с вид осигурен „01“, декларация образец № 1, за периода от 12.09.2022 г. до 30.09.2022 г. Излагат се съображения за незаконосъобразност на оспореното решение поради постановяването му при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, нарушение на материалния закон и несъответствие с целта на закона. Сочи се, че на 12.09.2022 г. между Б. Д. Д. и „Микелис 1919 България“ ООД е сключен трудов договор № 1 от 12.09.2022 г., по силата на който служителят Б. Д. Д. е заемал длъжността „Маркетинг мениджър/Директор Маркетинг“ в отдел „Търговия с минерална вода“, като трудовият договор е сключен при условията на чл. 67, ал. 1, т. 1 от Кодекса на труда (КТ) във връзка с чл. 70 от КТ с 6-месечен срок на изпитване в полза на работодателя, с място на работа –

повече от едно населено място, с подробно описани трудови задължения във връзка на служителя длъжностна характеристика, с работно време – 8-часов работен ден, основно трудово възнаграждение в размер на 1 500 лева. Трудовото правоотношение е било едностранно прекратено в рамките на изпитателния срок от работодателя със Заповед № 1/11.10.2022 г., считано от 13.10.2022 г. В изпълнение на законовите си задължения „Микелис 1919 България“ ООД е подало на 12.09.2022 г. уведомление по чл. 62, ал. 5 от Кодекса на труда (КТ), съответно на 20.10.2022 г. за неговото прекратяване. Съгласно представените от дружеството в хода на извършената проверка разплащателни ведомости на Б. Д. Д. е начислено и заплатено уговореното съгласно сключения между страните трудов договор възнаграждение. Излагат се съображения, че подадените от „Микелис 1919 България“ ООД данни във връзка с осигуряването на служителя съответстват напълно на действителното фактическо и правно положение, възникнало на основание сключения между страните трудов договор от 12.09.2022 г. Твърди се, че от датата на сключване на горепосочения трудов договор до датата на прекратяването му Б. Д. Д. е изпълнявал трудовите си функции съгласно сключения трудов договор. Сочи се, че в хода на административното производство са представени безспорни доказателства, че Б. Д. Д. е изпълнявал трудови функции като служител на „Микелис 1919 България“ ООД – представени са декларации от клиенти на работодателя, в които същите заявяват, че познават Б. Д. Д. като служител на „Микелис 1919 България“ ООД. Посочва се, също така, че в конкретния случай не е налице обявена по нормативно регламентирания ред недействителност на сключения между „Микелис 1919 България“ ООД и Б. Д. Д. трудов договор, в този смисъл при липса на влязъл в сила съдебен акт, с който е обявена недействителност на процесния трудов договор, издадените задължителни предписания и потвърждаващото ги решение на Директора на ТП на НОИ С.-град са незаконосъобразни. Иска се от съда да отмени оспореното решение на Директора на ТП на НОИ С.-град и потвърдените със същото задължителни предписания № ЗД-1-21-01238493/17.11.2022 г.

В съдебно заседание, жалбоподателите не се явяват и не се представляват, жалбата се поддържа в депозирано по делото писмено становище от процесуален представител по пълномощие на жалбоподателя Б. Д. Д. надлежно упълномощен адвокат. Сочи се, че от събраните в административното производство доказателства по безспорен начин се установява, че „Микелис 1919 България“ ООД търгува с минерална вода, като са приложени продажни фактури за реална дейност и самият служител Б. Д. Д. отговаря именно за доставката и разпространението на минералната вода.

Ответникът Директор на ТП на НОИ С. - град, в съдебно заседание, чрез процесуалния си представител по пълномощие надлежно упълномощен юрисконсулт, оспорва жалбата и моли решението на Директора на ТП на НОИ С.-град да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

В конкретния случай с Решение № 5435 от 21.08.2023 г., постановено по адм.д. № 976/2023 г. по описа на Административен съд София - град е отменено Решение № 1040-21-17 от 11.01.2023 г. на Директора на ТП на НОИ С.-град и потвърдените с него задължителни предписания № ЗД-1-21-01238493 от 17.11.2022 г., издадени от контролен орган на ТП на НОИ С.-град на основание чл. 108, ал. 1, т. 3 от КСО.

С Решение № 4991 от 19.04.2024 г., постановено по адм.д. № 9372/2023 г. по описа на Върховен административен съд, е отменено Решение № 5435/21.08.2023 г., постановено по адм. дело № 976/2023 г. по описа на Административен съд София-град и вместо него е постановено отхвърляне на жалбата на „Микелис 1919 България“ ООД срещу Решение № 1040-21-17 от

11.01.2023 г. на Директора на Териториално поделение на Национален осигурителен институт С. - град. Касационната инстанция е намерила, че наличието само на валидно сключено и непрекътено трудово правоотношение не е достатъчно, за да възникне осигурително правоотношение с произтичащите от него права на обезщетение. Според законовата разпоредба „осигурено лице“ по смисъла на КСО е лицето, което упражнява трудова дейност и не е достатъчно то да има сключен трудов договор и валидно възникнало трудово правоотношение, а следва реално да извършва трудова дейност въз основа на това правоотношение. ВАС е приел, че първоинстанционният съд не е отчел липсата на идентичност на трудовото и осигурителното правоотношение и неправилно не е приел крайния извод в административния акт, че за Б. Д. Д. не е възникнало осигуряване, тъй като последният не е упражнявал трудова дейност. Съгласно разпоредбата на чл. 10 от КСО основанието за възникване на осигурително правоотношение е упражняването на трудова дейност, за която се дължат осигурителни вноски. Формулиран е извод, че, доколкото по делото се установява, че Б. Д. Д. не е извършвал трудова дейност съгласно разпоредбата на чл. 10, ал. 1 от КСО и не е бил осигурено лице по смисъла на параграф 1, ал. 1, т. 3 от ДР на КСО, то данните по чл. 5 ал. 4, т. 1 от КСО подлежат на заличаване от регистъра на осигурените лица.

С Решение № 7682 от 10.07.2025 г., постановено по адм.д. № 6704/2024 г. по описа на Върховен административен съд, в резултат от проведено съдебно производство по реда на чл. 246 и следващите от АПК по искане на Б. Д. Д. е отменено влязлото в сила решение № 4991 от 19.04.2024 г., постановено по адм. дело № 9372/2023 г. по описа на Върховен административен съд и делото е върнато на Административен съд София-град за ново разглеждане от друг състав на съда от началото на съдебното производство съобразно указанията, дадени в мотивите на настоящето решение. С Решение № 7682 от 10.07.2025 г., постановено по адм.д. № 6704/2024 г. по описа на Върховен административен съд е прието, че съгласно разпоредбата на чл. 15, ал. 1 от АПК страни в административния процес могат да бъдат всеки гражданин, чиито права, свободи или законни интереси са или биха били засегнати от административния акт или от съдебното решение или за които те биха породили права или задължения. Заличаването на данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО представлява заличаване на юридическите факти, че осигурено лице е считано за такова от осигурителя и НОИ. То пък е пряка последица от провежданото контролно производство от проверяващите лица от НОИ, които установяват, че осигурените лица не извършват трудова дейност, а това е обстоятелство, от което възниква качеството на осигурено лице и всички осигурителни права. При така развиващите се правни отношения е недопустимо в производство между осигурител и НОИ по повод заличаване на данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО да не участва осигуреното/осигурените лица. Те имат самостоятелни материални права и следва да им се признае качеството на страни, за да се защитят по отношение на издадените във връзка с осигурителния им статус задължителни предписания, без да чакат настъпването на преките последици от последващи актове на НОИ, които отричат правата им. Лицето не е конституирано като страна в административния процес, въпреки че отговаря на изискванията в чл. 15 от АПК, безспорно му се засягат законните интереси. Съгласно чл. 153, ал. 1 от АПК страни по делото са оспорващият, органът, издал административния акт, както и всички заинтересовани лица. Съдът е длъжен да конституира страните служебно въз основа на преценката дали лицето е заинтересовано от спорните материални правоотношения. В конкретния случай оспореният акт не е изменен или отменен и има действие само спрямо страните. За да има има предвидимост и стабилност в съдебното административно производство следва първоинстанционният административен съд на основание чл. 154 от АПК да конституира всички лица, чийто права, свободи или законни интереси са или биха били засегнати от съдебното решение.

В резултат от това е образувано настоящо съдебно производство.

В хода на съдебното производство не са събрани нови доказателства, извън приобщените писмени доказателства по адм.д. № 976/2023 г. по описа на Административен съд София – град.

Съдът, като съобрази събраните по делото доказателства и доводите на страните, намери за установено от фактическа страна следното:

Във връзка с подадено от Б. Д. Д. ЕГН [ЕГН] заявление за отпускане на парично обезщетение за безработица и констатирано невнасяне на осигурителни вноски от работодателя „Микелис 1919 България“ ООД за фонд ДОО е изпратено писмо от ТП на НОИ С.-град, Дирекция „Краткосрочни плащания и контрол“ до ТП на НОИ С.-град, отдел КР на ДОО за извършване на проверка на осигурителя „Микелис 1919 България“ ООД. Със Заповед № ЗР-5-21-01228203/28.10.2022 г. на Ръководител на ТП на НОИ С.-град град на основание чл. 107 от КСО и чл. 29 от Инструкция №1 от 03.04.2015 г. за реда и начина за осъществяване на контролно-ревизионна дейност от контролните органи на НОИ е възложена проверка по разходите на ДОО на „Микелис 1919 България“ ООД.

„Микелис 1919 България“ ООД е вписано в Търговския регистър при Агенция по вписвания на 26.04.2022 г. Между дружеството и Б. Д. Д. е сключен безсрочен трудов договор на основание чл. 70 от КТ на 12.09.2022 за длъжността „маркетинг мениджър/директор маркетинг“ на пълен работен ден, с място на работа в повече от едно населено място и уговорено трудово възнаграждение в размер на 1 500 лв. На същата дата работодателят е подал уведомление по чл. 62 ал. 5 от КТ до НАП за лицето за сключения трудов договор с код по НКП 12216004 и на 20.10.2022 г. за неговото прекратяване от 13.10.2022 г. По делото са приложени молба от 09.09.2022 г. на Б. Д. Д. до управителя на дружеството за назначаване на работа, декларация от същия, служебна бележка за проведен първоначален инструктаж, диплома, длъжностна характеристика, декларация за банкова сметка за изплащане на работна заплата. При извършената проверка на разплащателните ведомости е установено, че на Б. Д. Д. е начислено и изплатено възнаграждение в следния размер: за м.09.2022 - 1 050 лв. (за 14 работни дни) и за м.10.2022 - 571,43 лв. (8 отработени дни). Установено е, че на 26.10.2022 г. осигурителят е подал данни по чл. 5, ал. 4 от КСО за Б. Д. Д. за м.09.2022 г., като е отразил начало на осигуряване 12.09.2022 г. за 14 отработени дни с осигурителен доход 1 050 лв. По делото са представени още извлечение от разплащателна сметка на дружеството, договор за наем на имот, ценова листа за ползване на закрит и открит склад, договор за логистични услуги и/или пазене на вещи, фактури, транспортни документи, дневник продажби. Представени са и четири броя декларации от „Фреш фрутс“ ЕООД, „Сезони 78“ ЕООД, „Компании Трейд“ ЕООД и „Ница Трейд“ ЕООД, с които се декларира, че управителите им познават лицето Б. Д. Д. като маркетинг мениджър на продуктите на „Микелис 1919 България“ ООД и списък на посетените обекти за периода от 13.09.2022 г. до 12.10.2022 г., предоставен от лицето Б. Д. Д.. Представена е декларация от П. Н., в качеството му на управител на дружеството, с която заявява, че дружеството има само офис и няма търговски обекти, за последното тримесечие има само едно заето лице – Б. Д. Д., нает по препоръка, защото е работил в Горня Баня и дейността, която е извършвал, е същата, за която е бил нает, с автомобил на дружеството лицето е трябвало да посещава магазини, ресторанти и други търговски обекти с цел продажба на вода „S.Bernardo“. Б. Д. Д. е освободен поради непостигане на поставените цели и малки обеми на продажби. С декларация Б. Д. Д. декларира, че е полагал труд като мениджър маркетинг на територията на [населено място] – търговски обекти, ресторанти и заведения, като сам е извършвал дейността презентиране на продукта на компанията S.Bernardo, не е изготвял и подписвал документи, запознат е с естеството на работата от предходната си работа, използвал е служебен автомобил, но не е попълвал пътна книжка, трудовото правоотношение е прекратено

поради непокриване на изискванията.

Проверката е приключила с констативен протокол КП-5-21-01238478/17.11.2022 г. Въз основа на констатациите от извършената проверка са издадени Задължителни предписания № ЗД-1-21-01238493 от 17.11.2022 г., издадени от контролен орган при ТП на НОИ С.-град, с които са дадени задължителни предписания на „Микелис 1919 България“ ООД да заличи подадените по реда на чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО данни за Б. Д. Д. с ЕГН [ЕГН] за периода от 12.09.2022 г. до 30.09.2022 г., с вид осигурен 01, декларация образец 1. Задължителните предписания са оспорени от дружеството по административен ред пред Директора на ТП на НОИ С.-град, който с оспореното в настоящото производство решение № 1040-21-17 от 11.01.2023 г. е отхвърлил жалбата на дружеството и е потвърдил Задължителни предписания № ЗД-1-21-01238493 от 17.11.2022 г. Като мотиви, след разглеждане и обсъждане на събраните в производството доказателства (подробно са описани и обсъдени всички представени в хода на административното производство документи от дружеството), административният орган е посочил, че от представените по време на проверката фактури е видно, че „Микелис 1919 България“ ООД е извършвал продажба на предлагания продукт още от м. юли и м. август 2022 г, т.е. преди наемането на Б. Д. Д.. Б. Д. Д. не е изготвял и подписвал документи, дружеството не е имало и няма други наети лица, няма персонал, занимаващ се с маркетинг и продажби, няма отдел търговия с минерална вода, не са представени документи, изготвени от лицето във връзка с изпълнение на основните задължения по длъжностна характеристика, от дружеството не са представени пътна книжка на автомобила, който се твърди, че е управлявало лицето, нито отчети и фактури за гориво. От данните в информационната система на НОИ се установява, че основанието за прекратяване на трудовото правоотношение на Б. Д. Д. в предходния работодател „Бутилираща компания – Горна баня“ е писмено предизвестие на служителя. По адм.д. № 976/2023 г. по описа на АССГ е приета Заповед № 65 от 31.08.2022 г. на БК Горна баня ООД, с която е прекратено трудовото правоотношение на Б. Д. Д., считано от 03.09.2022 г., по молба на лицето. Във връзка с горното е формулиран извод, че от представените документи, в това число и представените в допълнение към жалбата декларации от клиенти на дружеството, не може да се формулира основателен извод, че Б. Д. Д. е полагал труд в дружеството, като се има предвид включително основанието за прекратяване на предходното му трудово правоотношение и кратката продължителност на трудовото правоотношение с „Микелис 1919 България“ ООД, прието е, че желанието за сключване на трудовия договор с „Микелис 1919 България“ ЕООД е било да се придобие право на парично обезщетение за безработица по чл. 54б, ал. 1 от КСО в по-висок размер и за по-дълъг период. Посочено е в оспореното решение, че подаването на данни по чл. 5, ал. 4 от КСО за осигурителен стаж и осигурителен доход става на декларативен принцип, поради което не е достатъчно основание да се приеме, че лицето реално осъществява трудова дейност, което се установява в хода на проверка, каквато е извършена в конкретния случай и въз основа на констатациите на контролните органи, в резултат на която проверка са издадени процесните задължителни предписания.

Оспореното решение е съобщено на дружеството на 17.01.2023 г., по отношение на Б. Д. Д. не са налице данни за съобщаване на оспореното решение. С разпореждане № 25223 от 24.07.2025 г., постановено по делото, във връзка с указанията на ВАС в решение № 7682 от 10.07.2025 г., постановено по адм.д. № 6704/2024 г. по описа на Върховен административен съд, Решение № 1040-21-17 от 11.01.2023 г., издадено от Директора на Териториално поделение на Националния осигурителен институт С.-град (ТП на НОИ С.-град) и Задължителни предписания № ЗД-1-21-01238493 от 17.11.2022 г. са връчени на Б. Д. Д. с указания да заяви обжалва ли процесното решение и потвърдените с него задължителни предписания, като изложи подробно и

аргументирано възраженията си срещу посочените актове и формулира конкретни искания, с протоколно определение от 05.11.2025 г. на Б. Д. Д. е предоставена повторна възможност да представи доказателства за наличие на реално осъществявана трудова дейност. Съобщението за постановеното по делото разпореждане е съобщено на оспорващия на 31.07.2025 г. С молба в определения срок, депозирана в АССГ на 31.07.2025 г., Б. Д. Д., чрез процесуалния му представител по пълномощие, изрично заявява, че оспорва Решение № 1040-21-17 от 11.01.2023 г., издадено от Директора на Териториално поделение на Националния осигурителен институт С.-град (ТП на НОИ С.-град) и потвърдените с него Задължителни предписания. В депозирано по делото писмено становище е заявено изрично, че Б. Д. Д. не разполага с нови доказателства. Изпълнена е процедурата, регламентирана в разпоредбата на чл. 162, ал. 1 от АПК, съгласно която когато актът не е бил съобщен на всички засегнати лица, съдът им изпраща съобщение и продължава съдебното производство по жалбата, като осигурява на тези лица възможността защитят интересите си.

От правна страна, на базата на така установеното от фактическа страна, съдът намери следното: Жалбата е подадена от лица, за които оспорваният акт е неблагоприятен и поради това имат правен интерес от обжалването му. Същата е депозирана в законоустановения срок и срещу акт, който подлежи на съдебно обжалване. Предвид това и жалбата се явява процесуално допустима. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган, в кръга на правомощията му, възложени с КСО, както и в предвидената форма и при спазване на административнопроизводствените правила. Съгласно разпоредбите на чл. 107, ал. 1 и ал. 2, т. 1 от КСО контролът по спазването на нормативните актове по държавното обществено осигуряване във връзка с дейността, възложена на НОИ, се осъществява от контролните органи на НОИ, какъвто контролен орган са и инспекторите по осигуряване в териториалните поделения на НОИ. В правомощията на последните, съобразно разпоредбата на чл. 108, ал. 1, т. 3 от КСО, е даването на задължителни предписания за спазване на разпоредбите по ДОО, подлежащи на обжалване пред ръководителя на съответното ТП на НОИ. В случая релевантните за разрешаването на административноправния въпрос факти и обстоятелства са установени при извършената в хода административното производство проверка от осигурителните органи. Непротиворечива е актуалната съдебна практика, съгласно която осигурените лица в производството по издаване на задължителни предписания са пряко и непосредствено засегнати от издавания административен акт и търпят последиците от заличаване на осигурителните им данни. Налице е засягане на права и интереси на осигурените лица при издаването на задължителни предписания на осигурителя по отношение данните на тези осигурени лица, рефлектиращи пряко върху осигурителните им права. Предвид това обстоятелство, в производствата по издаване на задължителни предписания като страни е задължително конституирането и на осигурените лица, които следва да участват в административните производства. На тях следва да се връчват издадените актове и те следва да участват на общо основание в този процес, за да могат да защитят своите права и интереси, независимо от правата и интересите на техните работодатели/ осигурители (в този смисъл Решение № 4637 от 07.05.2025 г. на ВАС по адм. д. № 9174/2024 г., VI о., Решение № 5685 от 02.06.2025 г. на ВАС по адм. д. № 344/2025 г., VI о., Решение № 7696 от 10.07.2025 г. на ВАС по адм. д. № 1861/2025 г., VI о. и др.). Именно защото интересите на осигурен и осигурител не са еднородни, в контролното производство НОИ дължи установяване на всички факти по отношение на осигурителя и осигурените лица, за които внася осигурителни вноски, затова всички лица трябва да са страни в административното и съдебно производство, като постановените административни и съдебни актове да са с еднакво действие по отношение на

страните. В конкретния случай е безспорно, че в производството по издаване на задължителните предписания, потвърдени и изменени с оспореното в настоящото производство решение, административният орган не е уведомил оспорващия Б. Д. Д. за започналото производство, с оглед предоставяне възможност да се защити и евентуално да ангажира доказателства. Задължителните предписания и потвърждаващото ги решение не са връчени на същото лице. В актуалната практика на ВАС - Решение № 7973 от 17.07.2025 г. на ВАС по адм. д. № 2089/2025 г., VI о. се приема: „... Видно от чл. 162, ал. 1 от АПК когато административният акт не е бил съобщен на всички засегнати лица, съдът им изпраща съобщение и процедира в зависимост от изпълнението на различните хипотези в чл. 162, ал. 1, 2 и 3 АПК..... в производствата по издаване на задължителни предписания като страни е задължително конституирането и на осигурените лица, които следва да участват в административните производства. На тях следва да се връчват издадените актове и те следва да участват на общо основание в този процес, за да могат да защитят своите права и интереси, независимо от правата и интересите на техните работодатели/осигурители /.“ В този смисъл и Решение № 4637 от 7.05.2025 г. на ВАС по адм. д. № 9174/2024 г., VI о., Решение № 5685 от 2.06.2025 г. на ВАС по адм. д. № 344/2025 г., VI о., Решение № 7696 от 10.07.2025 г. на ВАС по адм. д. № 1861/2025 г., VI о. /... Действалата до 22.02.2021 г. разпоредба на чл. 168, ал. 4 АПК, определяща като съществено нарушение на административнопроизводствените правила всички случаи, когато вследствие на нарушаване на задължението за уведомяване гражданин или организация са били лишени от възможността да участват като страна в производството по издаване на индивидуален административен акт, съобразно законодателната воля, е отменена и не е действащо право. Теорията и съдебната практика са установили, че съществено нарушение на административнопроизводствени правила е налице единствено тогава, когато неизпълнение на вменено от законодателя задължение е променило обективирания в акта на административния орган правен резултат. Преценката за характера и тежестта на допуснатия процесуален пропуск следва да е винаги конкретна, съобразена със спецификата на отделния казус, като нарушението е съществено и попада в обхвата на чл. 146, т. 3 от АПК само тогава, когато то е повлияло или би могло да повлияе върху съдържанието на обективирания в акта властническо волеизявление. В случая съдът намира, че допуснатите нарушения по чл. 26 от АПК и чл. 34 от АПК не са съществени, тъй като не са повлияли и не биха могли да повлияят върху съдържанието на обективирания в акта властническо волеизявление. Сам по себе си фактът, че Б. Д. Д. не е уведомен за издадените задължителни предписания, не е съществено нарушение по смисъла на чл. 146, т. 3 от АПК, доколкото правото на защита срещу констатациите на контролните органи по разходите по ДОО, въз основа на които са заличени данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 КСО за жалбоподателя, е осъществено чрез упражненото право по чл. 118, ал. 1 от КСО в настоящото производство. В рамките на съдебното производство жалбоподателят е разполагал с всички допустими доказателствени способности за защита на твърдението, че трудовото му правоотношение с дружеството е реално, а не формално. В този смисъл неизпълнението от органа на задължението му по чл. 61, ал. 1 от АПК не може да доведе до отмяна на акта, като аргумент в тази насока дава и чл. 162, ал. 1 от АПК, от който е видно, че несъобщеният акт може да се доведе до знание на засегнатите и от съда, която процедура е надлежно изпълнена в конкретния случай. Следва да се съобрази и обстоятелството, че пред съда правото на защита на жалбоподателя Б. Д. Д. е било осигурено в пълния обем и не е налице съмнение относно установените по делото правно значими факти. Така, в Решение № 12286 от 1.12.2021 г. на ВАС по адм. д. № 6016/2021 г., V о се приема. – „... в случая допуснатото нарушение от АО на чл. 26 и чл. 34 АПК не е от категорията на съществените, защото не се отразява на съдържанието на завършващия производството

административен акт. Дружеството и... са упражнили правото си на съдебно оспорване, при което са разполагали с възможност да представят доказателства, евентуално несъбрани от АО, и да упражнят в пълен обем правото си на защита“, а в Решение № 1024 от 3.02.2022 г. на ВАС по адм. д. № 9752/2021 г., V о. –,... разпоредбата на чл. 168, ал. 4 от АПК... е отменена... съобразявайки обстоятелството че пред съда правото на защита на жалбоподателя е било осигурено в пълен обем, при липсата на съмнение относно установените по делото факти, неуведомяването на жалбоподателя за началото на административното производство не представлява съществено процесуално нарушение“.

Отделно от горното в конкретния случай се установява, че в хода на административното производство са приети и обсъдени представените от Б. Д. Д. писмени доказателства. В хода на съдебното разглеждане, обаче, жалбоподателят не е посочил доказателства за реално престирание на труд. Въпреки изрично предоставената му възможност, изрично в хода на настоящото съдебно производство оспорващият Б. Д. Д., чрез процесуални си представител, е заявил, че не разполага с нови доказателства, които да не са приложени по делото, напротив в хода на административното производство са събрани надеждни и релевантни доказателства. В конкретния казус с издадените предписания, потвърдени с оспореното решение на директора на ТП на НОИ С.-град, се отрича качеството на осигурено лице на Б. Д. Д. поради неустановяване извършване на трудова дейност и трудови функции от същия. В конкретния казус в хода на административното производство са събрани и оценени относимите и необходимите доказателства (в това число и представени от Б. Д. Д.), чрез които напълно са изяснени правно значимите факти и обстоятелства, което се изисква от разпоредбата на чл. 35 от АПК. В този смисъл е изявлението на оспорващия, както бе посочено по-горе, чрез процесуалния му представител, депозирано по делото на 26.01.2026 г. Анализът на установените по делото факти и обстоятелства налага извода, че в хода на административното производство са предприети всички необходими процесуални действия по установяване на обективната истина при спазване на принципите на истинност и служебно начало, съгласно чл. 7 и чл. 9 от АПК. При издаване на процесното решение, с което са потвърдени задължителните предписания, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Оспореното решение и потвърдените с него задължителни предписания са издадени и при правилно приложение на материалния закон и в съответствие с неговата цел, както е възприел и ВАС в горесцитираното Решение № 4991 от 19.04.2024 г., постановено по адм.д. № 9372/2023 г. по описа на Върховен административен съд.

„Осигурено лице“ по смисъла на П. 1, ал. 1, т. 3 от Допълнителните разпоредби на КСО е физическо лице, което извършва трудова дейност, за което подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1, и за което са внесени или дължими осигурителни вноски. Осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1 и продължава до прекратяването ѝ (чл. 10 от КСО). От анализа на цитираните разпоредби се установява, че извършването на трудова дейност е една от задължителните и кумулативно налични предпоставки за възникване на осигурително правоотношение, а оттам и на правото на парично обезщетение за безработица. Едно от условията, на които трябва да отговаря лицето, за да се приеме за осигурено, е да осъществява трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1 от КСО. Наличието на трудов договор и подаването на данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО в регистъра на осигурените лица не е достатъчно условие за възникване правото на обезщетение за безработица, а е необходимо лицето реално да е осъществявало трудова дейност. Не съществува идентичност на трудовото и на осигурителното правоотношение. Наличието на трудово правоотношение в повечето случаи води до възникване и

на осигурително правоотношение, но не е достатъчно. Изискването на законата разпоредба, съдържаща определението за „осигурено лице“ по смисъла на КСО, е лицето да упражнява трудова дейност, т. е. не е достатъчно лицето да има валидно възникнало трудово правоотношение, а следва да осъществява трудова дейност въз основа на това правоотношение. Наличието на трудово правоотношение, възникнало на основание валиден трудов договор, не води до възникване и пораждане на осигурително правоотношение и следващите се от него осигурителни права, ако по този трудов договор не е реализирано действително престоиране на труд срещу следващото му се трудово възнаграждение, т. е. ако не е предоставена реално работна сила. Лице, за което не е доказано, че е извършвало трудова дейност, не притежава качеството на осигурено лице, независимо дали за него са подавани данни в НАП, дори и в случаите на внасяни осигурителни вноски. Трудовата дейност е основна правопораждаща предпоставка за възникване на осигуряване и като общ принцип е изведена в чл. 10 от КСО, съгласно ал. 1 от който осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ.

Полагането на труд, като юридически факт от обективната действителност, следва да бъде безспорно установен и то при пълно и главно доказване, като по аргумент от разпоредбата на чл. 170, ал. 1 от АПК тежестта за това е вменена на жалбоподателя по делото. В хода на административното производство, както и в хода на настоящото такова, не са представени доказателства, удостоверяващи реално извършвана от оспорващия трудова дейност за процесния период при посочения работодател „Микелис 1919 България“ ООД. Тоест жалбоподателите не са провели пълно и главно доказване на относимия доказателствен факт, че реално Б. Д. Д. е осъществявал трудова дейност в полза на „Микелис 1919 България“ ООД през процесния период. Както бе посочено и по-горе, жалбоподателят Б. Д. Д. не представя допълнителни доказателства, въпреки изрично предоставената му възможност в съдебното производство. Действително налице са доказателства за сключен трудов договор между Б. Д. Д. и „Микелис 1919 България“ ООД, за регистрирането му в ТД на НАП съгласно КТ, както и за неговото прекратяване, но останалите събрани в производството доказателства категорично обосновават извод, че в периода м. септември – м. октомври 2022 г. оспорващият Б. Д. Д. не е полагал труд по трудовото си правоотношение с „Микелис 1919 България“ ООД. Въпреки сключения трудов договор и регистрирането му по реда на чл. 62, ал. 5 от КТ в ТД на НАП, всъщност не може да се приеме, че се установява извършването на действия от Б. Д. Д. по изпълнението му. Не води до различен извод и подаването на уведомление по чл. 62, ал. 5 от КТ в съответната териториална дирекция на НАП. Независимо, че са подавани данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО за процесния период, с оглед останалите доказателства при издаване на административния акт, обоснован е изводът за недоказана трудова дейност от Б. Д. Д. в полза на „Микелис 1919 България“ ООД. Следва да се подчертае, че наличието на трудов договор не доказва действително осъществяване на трудова дейност. Наличието на заповед за прекратяване на трудово правоотношение не е единственото и необходимо условие за възникване на осигурително правоотношение, което е основание за изплащане на парично обезщетение, изчислено по данните, подадени по реда на чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО. Не съществува идентичност на трудово и осигурителното правоотношение, както бе посочено и по-горе.

В развилото се административно производство контролните органи на НОИ не са поставяли под въпрос действителността на възникналото трудово правоотношение, а са изследвали реалното осъществяване на трудова дейност от осигуреното лице. В този смисъл за неоснователни съдът намира оплакванията относно валидността на трудовите правоотношения, тъй като в конкретния

случай не е налице непризнаване действието на валидно сключения трудов договор. Същият не е прогласен за недействителен, а е прието, че по него не е упражнявана трудова дейност. В тази връзка са неоснователни и възраженията на жалбоподателите, че е налице заобикаляне на КТ във връзка с доказателствената сила на сключен трудов договор и съществуването на трудово правоотношение при липса на влязъл в сила съдебен акт, който да е обявил недействителността му. Законодателят е въздигнал извършването на трудова дейност в една от задължителните и кумулативно изискуеми предпоставки за възникване на осигурително правоотношение. Възникването на трудово правоотношение на основание валиден трудов договор не води до възникване и пораждаване на осигурително правоотношение и следващите се от него осигурителни права, ако по този трудов договор не е реализирано действително престиране на труд срещу следващото се трудово възнаграждение, т. е., ако не е предоставена реално работна сила. Именно това обстоятелство – дали действително е престирана в полза на работодателя работна сила и реално е извършвана трудова дейност през процесния период, е било подложено на изследване и установяване в хода на административното производство. Съдебната практика безпротиворечиво приема, че лице, за което не е доказано, че е извършвало трудова дейност, не може да има качеството на осигурено лице, независимо дали за него са подавани данни в НАП, дори и в случаите на внасяни осигурителни вноски – така в Решение на ВАС № 5319/26.04.2021 г. по адм. д. № 1314/2021 г.; Решение на ВАС № 2209/18.02.2021 г. по адм. д. № 12972/2020 г.; Решение на ВАС № 6548/01.06.2021 г. по адм. д. № 4476/2021 г.; Решение на ВАС № 7777/12.07.2023 г. по адм. д. № 254/2023 г.; Решение на ВАС № 1600/12.02.2024 г. по адм. д. № 10163/2023 г.; Решение на ВАС № 13316/24.10.2012 г. по адм. д. № 7235/2012 г.; Решение на ВАС № 7582/19.06.2024 г. по адм. д. № 11128/2023 г. и др.

В случая, както е посочил и Върховен административен съд в Решение № 4991 от 19.04.2024 г., постановено по адм.д. № 9372/2023 г., правилно и обосновано от събраните доказателства е прието от административния орган, че реално Б. Д. Д. не е упражнявал трудова дейност по смисъла на чл. 10, ал. 1 от КСО и не е осигурено лице по смисъла на § 1, ал. 1, т. 3 от ДР на КСО. Само наличието на трудов договор не е основание за възникване на осигурително правоотношение. Защитими са само тези осигурителни права, които реално са възникнали. Подаването на данни в регистрите на НАП с цел придобиване на осигурителни права не може да замени изискването за извършване на трудова дейност за да възникне осигуряването за различните социални рискове и правото на обезщетение при тяхното настъпване. Наличието на трудов договор е предпоставка за възникване на трудово правоотношение, но за възникването на осигурителното правоотношение са необходими кумулативно изброените в чл. 10 от КСО основания. От представените доказателства се установява, че за процесния период дружеството е извършвало търговска дейност – продажба на минерална вода. Не се установява, обаче, в полза на развиващото дейност дружество Б. Д. Д. действително да е престирал работна сила. За осъществяване на икономическата си дейност дружеството представя доказателства както преди сключване, така и след прекратяване на трудовото правоотношение с Б. Д. Д., по време на проверката е установено, че дружеството няма персонал, занимаващ се с маркетинг и продажби, няма отдел търговия с минерална вода. Не са представени документи, изготвени от лицето при изпълнение на трудовите му функции, както и липсва пътна книжка на служебния автомобил, който се твърди, че е ползван от Б. Д. Д. за осъществяване на трудовите си функции. Не водят до промяна на формулираните изводи и представените от Б. Д. Д. декларации. Пораждат съмнение и условията по прекратяване на правоотношенията – осигуреното лице е освободено поради несправяне с работните си задължения, приблизително месец след постъпване на работа. Административният орган въз основа на извършената проверка и събраните доказателства е

направил фактически и правно обоснован извод, че лицето не е престирило реално трудова дейност, който не се опровергава от представените декларации, доколкото същите не установяват категорично Б. Д. Д. да е извършвал трудова дейност съгласно длъжностна характеристика. Както бе посочено и по-горе, в настоящото производство нови доказателства не са представени. Лице, за което не са налице доказателства, че е извършвало реална трудова дейност, не може да има качеството на осигурено лице, респективно няма основание за дължимост на осигурителни вноски. Посочените обстоятелства изключват качеството на Б. Д. Д. на осигурено лице, от което следва задължение за осигурителя да заличи първоначално подадените данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, доколкото неправилно, некоректно и без основание е декларирано с Декларация обр. 1 „Данни за осигуреното лице“, че Б. Д. Д. е осигурено лице, за което са издадени процесните Задължителни предписания, потвърдени с оспореното решение на Директора на ТП на НОИ С.-град.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд София-град, Трето отделение, 16 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Микелис 1919 България“ ООД с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], район Л., [улица], С. център, ет. 2, офис 64, представлявано от Управителя П. Г. Н., и Б. Д. Д. с ЕГН [ЕГН], подадена чрез адв. Б. П., съдебен адрес: [населено място], район Л., [улица], ет. 2, ап. 5, против Решение № 1040-21-17 от 11.01.2023 г., издадено от Директора на Териториално поделение на Националния осигурителен институт С.-град (ТП на НОИ С.-град), с което е отхвърлена като неоснователна жалбата на „Микелис 1919 България“ ООД, подадена срещу Задължителни предписания № ЗД-1-21-01238493/17.11.2022 г., издадени от Главен инспектор по осигуряването в ТП на НОИ С. - град, с които дружеството е задължено да заличи подадените данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 от Кодекса за социално осигуряване (КСО) за Б. Д. Д. с ЕГН [ЕГН], с вид осигурен „01“, декларация образец № 1, за периода от 12.09.2022 г. до 30.09.2022 г.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия: